

NORMY OGÓLNE
WSPÓLNOTY ŻYCIA CHRZEŚCJAŃSKIEGO
Uchwalone przez Zgromadzenie Ogólne 7 września 1990

I. Członkostwo

1. Członkiem Światowej Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego można zostać w następujący sposób:
a) inicjując wraz z innymi prewspólnotę WŻCh, którą zaakceptuje wspólnota lokalna lub narodowa. Wspólnota przyjmująca powinna zapewnić prewspólnocie środki formacji dla jej rozwoju;

b) będąc uczestnikiem istniejącej grupy chrześcijan, która po rozeznaniu wybiera styl życia WŻCh. Grupa ta zostaje przyjęta jako wspólnota podstawowa przez wspólnotę przyjmującą (lokalną lub narodową);

c) włączając się w istniejącą wspólnotę podstawową, która jest wspólnotą przyjmującą, zapewniającą środki formacji.

2. Niezależnie od sposobu przyjęcia do WŻCh, Wspólnota zobowiązana jest wprowadzić nowe osoby w nasz styl życia i pomóc im w odczytaniu, czy istnieją w nich możliwości i wezwanie do jego podjęcia oraz gotowość do identyfikowania się z całą Wspólnotą Życia Chrześcijańskiego. Po pewnym okresie uczestnictwa, zwykle nie dłuższym niż cztery lata i nie krótszym niż jeden rok, podejmują oni czasowe Przymierze. Aby decyzja o jego podjęciu była dojrzała, konieczne jest odprawienie w tym okresie Ćwiczeń Duchowych.

3. Przymierze czasowe trwa do chwili podjęcia przez uczestnika, po rozeznaniu, decyzji o włączeniu się na stałe w WŻCh, chyba że sam zdecyduje się wycofać ze Wspólnoty lub zostanie przez nią wykluczony. Okres pomiędzy złożeniem czasowego i stałego Przymierza zazwyczaj nie powinien trwać dłużej niż osiem lat i krócej niż dwa lata.

4. Podjęcie Przymierza na stałe dokonuje się po odprawieniu pełnych ćwiczeń duchowych udzielanych w jednej z wielu form: ćwiczeń duchowych w ciągu życia, ćwiczeń duchowych trzydziestodniowych w odosobnieniu oraz ćwiczeń duchowych odprawianych przez kilka lat.

5. Treść Przymierza oraz formę jego składania pozostawia się do opracowania Wspólnotom Narodowym. Proponuje się, aby każda wspólnota narodowa zredagowała jego wzór, zawierający wyraźną wzmiankę o akceptacji *Zasad Ogólnych WŻCh*.

6. Wszystko, o czym mowa powyżej, musi być rozumiane i praktykowane stosownie do wieku, kultury i innych specyficznych cech, charakterystycznych dla uczestników w danym kraju. W tym celu Wspólnoty Narodowe powinny rozwijać programy formacyjne, dostosowane do różnych grup oraz specyficznych sytuacji, w jakich mogą znaleźć się poszczególni członkowie.

7. Wspólnota Życia Chrześcijańskiego jest szczególną drogą pójścia za Jezusem Chrystusem i współpracy z Nim w urzeczywistnianiu Królestwa Bożego. Umożliwia ona realizację osobistego

powołania na wiele sposobów, nie preferując żadnego. Być może niektórzy uczestnicy, w ramach bogactwa Ewangelii i tradycji Kościoła oraz jako owoc osobistego wzrastania w Chrystusie, zapragną realizować bardziej jedną bądź kilka rad ewangelicznych, podejmując prywatne śluby. Również osoby lub grupy osób, które podjęły takie śluby poza WŻCh, mogą być przyjęte do wspólnoty na tych samych zasadach, co pozostałe.

II. Styl życia

8. Wspólnoty narodowe i lokalne powinny znaleźć środki, umożliwiające wszystkim uczestnikom dostęp do doświadczenia Ćwiczeń Duchowych św. Ignacego, kierownictwa duchowego i innych środków rozwoju w Duchu.

9. Rozeznawanie jest najważniejszym środkiem stałego wzrostu, zarówno osobistego jak i Wspólnoty życia Chrześcijańskiego. Jest ono charakterystyczną dla nas drogą podejmowania decyzji we wszystkich sprawach życia oraz metodą podejmowania decyzji dotyczących życia wspólnoty.

10. W duchu najlepszych tradycji oraz celem zapewnienia większej skuteczności apostołstwa Wspólnota Życia Chrześcijańskiego każdego szczebla inspirować swych członków do uczestnictwa we wspólnych programach, zadaniach. W odpowiedzi na różne, zmieniające się potrzeby wspólnota może utworzyć, tam gdzie rozpozna je jako właściwe, narodowe lub międzynarodowe systemy współpracy (networks), specjalistyczne zespoły apostołskie lub inne podobne inicjatywy.

11. Wspólnota Życia Chrześcijańskiego na każdym szczeblu, mając na uwadze pogłębianie formacji swych członków oraz innych ludzi, zgodnie z naszą tradycją, inicjuje seminaria, kursy, publikacje i inne podobne działania.

12. W celu zapewnienia wzajemnej pomocy i współpracy apostołskiej, Wspólnota Życia Chrześcijańskiego dowolnego szczebla, może afiliować inne stowarzyszenia, które pragną podjąć styl życia WŻCh, nie stając się w pełni jej członkami. Wspólnota Życia Chrześcijańskiego może również wypracować inne formy współpracy oraz więzi z osobami czy instytucjami, które częściowo są związane z naszym stylem życia i tradycją.

13. Szczególnym wyrazem troski na poziomie światowym i narodowym, o pełną realizację drogi wzrostu WŻCh jest pogłębianie formacji animatora formacji oraz koordynatora każdej wspólnoty podstawowej.

14. Realizacja zadań dotyczących apostołstwa i formacji, o których powiedziano powyżej, zakłada współpracę z Towarzystwem Jezusowym oraz z innymi osobami, wspólnotami i instytucjami, które współuczestniczą w tradycji ignacjańskiej.

III. Życie i władze Wspólnoty

A. Zgromadzenie Ogólne

15. Najwyższą władzą WŻCh jest Zgromadzenie Ogólne. W jego skład wchodzi Rada Wykonawcza oraz delegacja każdej Wspólnoty Narodowej. Każda delegacja składa się zwykle z trzech osób, jedną z nich powinien być asystent kościelny lub jego przedstawiciel. W razie wystąpienia trudności w ustaleniu składu delegacji, głos rozstrzygający należy do Rady Wykonawczej.

16. Zgromadzenie Ogólne:

- a) zatwierdza sprawozdanie z działalności oraz raport finansowy, za okres od poprzedniego do obecnego Zgromadzenia;
- b) ustala politykę i kierunki działań na okres do następnego Zgromadzenia Ogólnego;
- c) wytycza kierunki polityki finansowej;
- d) podejmuje decyzje w sprawie proponowanych zmian w *Zasadach Ogólnych* i *Normach Ogólnych*;
- e) zatwierdza utworzenie nowych wspólnot narodowych;
- f) wybiera Radę Wykonawczą na okres do następnego Zgromadzenia.

17. Zgromadzenie Ogólne zbiera się zazwyczaj co cztery lata i jest zwoływane przez Radę Wykonawczą przynajmniej na dwanaście miesięcy przed jego terminem.

18. Prezydent ma prawo zwołać Zgromadzenie Ogólne w innym terminie, po konsultacji ze wspólnotami narodowymi oraz uzyskaniu pisemnej zgody jednej trzeciej wspólnot narodowych.

19. W Zgromadzeniu Ogólnym każda Wspólnota Narodowa posiada jeden głos, a decyzje są podejmowane w duchu rozeznania, większością głosów, jeśli jest kworum, które wynosi 50 procent wspólnot narodowych. W Zgromadzeniu Ogólnym Rada Wykonawcza posiada jeden głos, który przedstawia prezydent.

B. Rada Wykonawcza

20. Rada Wykonawcza jest odpowiedzialna za kierowanie Wspólnotą. Składa się ona z siedmiu osób pochodzących z wyboru, trzech osób mianowanych oraz maksymalnie dwóch osób dokooptowanych.

21. a) Członkami Rady Wykonawczej z wyboru są: prezydent, wiceprezydent, sekretarz, skarbnik, i trzech doradcy - wszyscy wybierani przez Zgromadzenie Ogólne na okres czterech lat. Mogą być oni ponownie wybierani na to samo stanowisko tylko jeden raz.

b) Członkami Rady Wykonawczej z nominacji są: asystent kościelny, wiceasystent kościelny, którym jest jezuita - przewodniczący Światowego Sekretariatu Jezuitów WŻCh w Rzymie, oraz sekretarz wykonawczy.

c) Światowa Rada Wykonawcza może, na własne życzenie, dokooptować jednego lub dwóch doradców.

22. Rada Wykonawcza jest odpowiedzialna za:

- a) promowanie realizacji *Zasad Ogólnych* i *Norm Ogólnych*;
- b) realizację polityki i decyzji podjętych przez Zgromadzenia Ogólne;
- c) wspieranie rozwoju wspólnot narodowych, zachęcanie ich do wzajemnej pomocy i współpracy oraz popieranie ich czynnego udziału w światowej misji WŻCh;
- d) zapewnienie udziału przedstawicieli WŻCh w programach współpracy międzynarodowej, wszędzie tam, gdzie to może być celowe, na przykład współpraca z Konferencją Międzynarodowych Organizacji Katolickich;
- e) działanie na rzecz realizacji nauki Kościoła, zwłaszcza wskazań II Soboru Watykańskiego oraz dokumentów rozwijających jego myśl;
- f) zachęcanie wspólnot narodowych, lokalnych do dzielenia się między sobą oraz z Sekretariatem Wspólnoty Światowej, doświadczeniami, materiałami formacyjnymi, środkami materialnymi oraz do wymiany personalnej;
- g) rozwijanie i popieranie określonych programów, zwłaszcza tych, o których mowa w normach 10 i 11;
- h) wspieranie i podejmowanie inicjatyw niezbędnych do realizacji wszystkich tych zadań.

23. Rada Wykonawcza zbiera się co najmniej raz na rok i informuje o swojej działalności wszystkie wspólnoty narodowe.

24. Na zebraniach Rady Wykonawczej decyzje są podejmowane w duchu rozeznania, większością głosów, o ile obecne jest kworum, czyli pięciu jej członków.

25. Przy Radzie Wykonawczej działa Sekretariat, którego zadaniem jest realizacja jej polityki i decyzji.

26. Sekretarza wykonawczego mianuje Rada Wykonawcza, która również określa jego prawa i obowiązki.

27. We wszystkich oficjalnych kontaktach adres Światowego Sekretariatu jest również adresem Rady Wykonawczej.

28. Kandydatury na wszystkie wybieralne funkcje winny być przesłane do Światowej Rady Wykonawczej przynajmniej na cztery miesiące przed terminem Zgromadzenia Ogólnego, podczas którego mają być przeprowadzone wybory. Kandydatury może zgłaszać każda wspólnota narodowa za pośrednictwem swojej rady wykonawczej.

29. Lista kandydatów na stanowisko prezydenta Wspólnoty życia Chrześcijańskiego jest przedłożona Stolicy Apostolskiej przynajmniej na trzy miesiące przed terminem wyborów.

C. Ustanawianie Nowych Wspólnot

30. Wspólnota Życia Chrześcijańskiego jest jedna, ale w ramach tej jednej Wspólnoty mogą powstawać grupy wspólnot narodowych wyróżniające się określonymi cechami lub więzami terytorialnymi.

31. Wspólnota Światowa oficjalnie ustanawia jedną wspólnotę narodową w danym kraju. Gdy okoliczności nie pozwalają na utworzenie jednej wspólnoty narodowej, wówczas Wspólnota Światowa może ustanowić więcej niż jedną wspólnotę w danym kraju, bądź jedną wspólnotę obejmującą więcej niż jeden kraj. Utworzenie nowej wspólnoty narodowej zatwierdza Światowa Rada Wykonawcza. Z chwilą takiego zatwierdzenia nowo ustanowiona wspólnota staje się podmiotem wszystkich praw i obowiązków członka. Decyzja Rady Wykonawczej powinna zostać potwierdzona przez Zgromadzenie Ogólne.

32. Władzą kościelną uprawnioną do zatwierdzenia wspólnoty narodowej, lokalnej bądź podstawowej jest Światowa Wspólnota Życia Chrześcijańskiego, kanonicznie zatwierdzona przez Stolicę Apostolską, za zgodą kompetentnego biskupa bądź konferencji biskupów; jeśli chodzi o wspólnoty utworzone w ośrodkach podlegających Towarzystwu Jezusowemu albo powierzonych jego odpowiedzialności, wymagana jest zgoda - zgodnie z dokumentami Stolicy Apostolskiej - Generała lub Wikariusza generalnego Towarzystwa Jezusowego, który może delegować pełnomocnictwo w tej sprawie prowincjałowi lub asystentowi kościelnemu.

33. Każda utworzona wspólnota narodowa musi akceptować:

- a) *Zasady Ogólne* i *Normy Ogólne*;
- b) decyzje podjęte przez Zgromadzenie Ogólne;
- c) świadczenia finansowe na rzecz Wspólnoty Światowej określone przez Radę Wykonawczą.

34. Rada Wykonawcza Wspólnoty Światowej szanuje słuszne prawa i obowiązki Wspólnot Narodowych i interweniuje w sprawy poszczególnych wspólnot narodowych jedynie w przypadku nieprzestrzegania Normy Ogólnej nr 33. Prawo wykluczenia wspólnoty narodowej ze Wspólnoty Światowej przysługuje jedynie Zgromadzeniu Ogólnemu.

D. Wspólnoty Narodowe

35. Każda wspólnota narodowa, jako wyodrębniona część Wspólnoty Światowej, ustanawia własne statuty zgodne z *Zasadami Ogólnymi* i *Normami Ogólnymi* przystosowane do etapu rozwoju, na jakim się znajduje. Statuty te winny zazwyczaj określać:

- a) członkostwo we wspólnocie narodowej i zasady przyjmowanie do wspólnoty;
- b) cele i środki działania wspólnoty narodowej;
- c) więź z hierarchią;
- d) struktury wybierania liderów i podejmowania decyzji;
- e) sposób wybierania delegatów na Światowe Zgromadzenie Ogólne;
- f) inne istotne sprawy, porządkujące życie wspólnoty, przyczyniające się do jej rozwoju, budujące jedność i rozwijające jej misję.

Statuty wspólnot narodowych zatwierdza Rada Wykonawcza Wspólnoty Światowej.

36. Każda wspólnota narodowa może tworzyć ośrodki regionalne, diecezjalne, parafialne bądź inne, które mogą pomóc w jej rozwoju.

37. Wspólnoty narodowe mogą otwierać sekretariaty celem koordynacji ich życia, udzielania porad i wspierania rozwoju.

38. Wspólnoty narodowe mogą połączyć się z innymi wspólnotami celem realizacji wspólnych programów apostołskich oraz innych spraw będących przedmiotem wspólnej troski. Każda nowa struktura, wynikająca z takich inicjatyw, jeśli zamierza działać w imieniu tych wspólnot narodowych, musi posiadać jasno określony mandat, zatwierdzony przez Światową Radę Wykonawczą.

E. Wspólnoty Podstawowe

39. a) Członkowie WŻCh uczestniczą w życiu Wspólnoty na wielu poziomach. Wspólnota podstawowa (zwana również „grupą”) jest miejscem, gdzie w sposób najbardziej właściwy dokonuje się rozwój życia zrodzony pod wpływem Ćwiczeń Duchowych. W naszych grupach, praktykujących taki rodzaj modlitwy i więzi, które wspierają proces integracji życia i wiary, proponuje się wszystkim jej członkom ciągłą, wspólnotową weryfikację ich rozwoju duchowego i apostołskiego.

b) Aby wspólnota podstawowa spełniała swe zadanie - jak uczy doświadczenie - powinna składać się z nie więcej niż dwunastu osób. Najlepiej gdy występuje między nimi podobieństwo takie jak: wiek, zawód, stan życia, itp. Spotkania wspólnoty powinny się odbywać co tydzień lub co dwa tygodnie, aby zapewnić ciągłość procesu rozwoju.

40. Każda wspólnota podstawowa, działająca w ramach szerszej wspólnoty (ośrodka czy kościoła, wspólnoty diecezjalnej bądź narodowej, lub innej struktury), sama określa sposób przyjmowania nowych członków, programy działania, zaangażowania apostołskie oraz treść i formę spotkań. Wszyscy członkowie regularnie uczestniczą w Eucharystii i są współodpowiedzialni za życie swojej wspólnoty oraz szerszej wspólnoty, w którą jest ona włączona. Wspólnota decyduje o wszystkich sprawach, z wyjątkiem tych, które powierzyła swoim odpowiedzialnym.

41. a) We wspólnocie podstawowej główna odpowiedzialność za koordynowanie jej życia spoczywa na wybranym przez nią koordynatorze. Koordynator ściśle współpracuje z animatorem formacji oraz posiada inne uprawnienia, jakich udzieliła mu wspólnota.

b) Animatorem formacji jest osoba odpowiednio przygotowana, znająca ignacjański proces rozwoju. Do jego zadań należy: pomoc grupie w rozeznawaniu procesów zachodzących w poszczególnych osobach i we wspólnocie; troska o realizację drogi WŻCh; pomoc wspólnotie i jej koordynatorowi w poszukiwaniu i korzystaniu z odpowiednich środków formacji potrzebnych do rozwoju grupy i wspierających realizację jej misji. Uczestnictwo animatora formacji w pełnym wymiarze życia grupy zależy od jego obiektywizmu, potrzebnego do skutecznego wypełniania tej posługi. Animatora formacji wybiera wspólnota, a zatwierdza wspólnota lokalna lub narodowa.

F. Asystent kościelny

42. Asystenta kościelnego Światowej Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego mianuje Stolica Apostolska, po przedłożeniu jej listy kandydatów na tę funkcję przez Światową Radę Wykonawczą.

43. Wiceasystentem Światowej Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego jest jezuita, przewodniczący Światowego Sekretariatu Jezuitów w Rzymie, którego mianuje na to stanowisko Generał Towarzystwa Jezusowego, po konsultacji ze Światową Radę Wykonawczą.

44. Propozycje kandydatur na funkcje asystentów kościelnych, w wymiarze narodowym, regionalnym, diecezjalnym lub innym, przedstawiają właściwe rady wykonawcze WŻCh, ale ich mianowanie należy do kompetentnej władzy. Zazwyczaj asystentem kościelnym na szczeblu narodowym, lokalnym, diecezjalnym jest ksiądz; w szczególnych przypadkach kompetentna władza może powierzyć tę funkcję każdej innej odpowiednio przygotowanej osobie, uwzględniając zadania, jakie WŻCh stawia przed swymi asystentami (ZO 14). Procedury i formalności związane z tymi nominacjami muszą być jasno określone w statucie wspólnoty narodowej.

45. Na szczeblu wspólnoty podstawowej więź z asystentem kościelnym jest zazwyczaj utrzymana za pośrednictwem animatora formacji wspólnoty podstawowej.

46. Kadencja asystenta kościelnego narodowego, lokalnego czy diecezjalnego wynosi cztery lata. Może on być ponownie mianowany na tę funkcję.

G. Zmiany *Zasad Ogólnych* i *Norm Ogólnych*

47. Propozycje zmian w *Zasadach Ogólnych* i *Normach Ogólnych* powinny być składane na piśmie do Światowej Rady Wykonawczej przynajmniej na sześć miesięcy przed terminem Zgromadzenia Ogólnego. Projekty zmian są następnie przesyłane wszystkim wspólnotom narodowym co najmniej na trzy miesiące przed terminem Zgromadzenia Ogólnego. Do ich przyjęcia wymagana jest większość dwóch trzecich głosów Zgromadzenia Ogólnego.

48. Wspólnota Światowa sama ustanawia *Normy Ogólne* oraz wprowadza w nich zmiany, o ile uzyskają większość dwóch trzecich głosów Zgromadzenia Ogólnego, nie obejmuje to norm 21b, 42 i 48, które dotyczą relacji ze Stolicą Apostolską.

49. Wspólnota narodowa może przeredagować tekst *Zasad Ogólnych* i *Norm Ogólnych*, tak aby był on bardziej zrozumiały, pod warunkiem zachowania istoty treści. Przeredagowany tekst musi być zatwierdzony przez Światową Radę Wykonawczą.